

Hejčínské OKO

Zpravodaj farnosti sv. Cyrila a Metoděje v Olomouci-Hejčíně

LEDEN 2019

Přebalovací koutek pro kojící matky v hejčínském kostele

ÚVODNÍ SLOVO

Až se vám lednové číslo Hejčínského oka dostane do rukou, bude již téměř polovina měsíce. Pracovní i rodinné starosti Vás jistě už opět pohltily tak, že někdo by snad mohl říci: „Už ani nevím, že nějaké Vánoce byly.“ To by ale byla velká škoda.

Svatá Terezie z Lisieux prožila o Vánocích roku 1886 mimořádné Boží obdarování. Po návratu z půlnoční, když ji zabořila mrzutost unaveného, stárnoucího tatínka, pocítila náhle, že její trýznivá přecitlivělost je pryč. Místo aby reagovala usedavým pláčem, jako tomu bývalo doposud, „spolkla slzy“ (jak o tom sama napsala), a i když jí srdce bušilo rozrušením, rozbalovala poté dárky tak, že nejen nezkazila sváteční večer, ale tatínek se dokonce znovu rozveselil. (Není těžké si tuto pasáž v jejích *Autobiografických spisech* najít – a stojí to za to.)

Ona to připisovala tomu, že mohla předtím na půlnoční přistoupit k svatému přijímání (což tehdy nebylo časté) a „přijala Boha silného a mocného“. Napsala o sobě, že tehdy „přestala být dítětem“ a „Ježíš změnil její srdce“. Tradičně tento její prožitek bývá nazýván „vánoční milost“.

Nevěřím tomu, že Vánoce jsou časem milosti jen pro vyvolené a jen mimořádně. Proto nás ještě i teď povzbuzuji, abychom si znovu připomněli: Jakou vánoční milostí obdaroval o těchto Vánocích Bůh mne? Nebo vůbec naši rodinu?

Možná nám nebylo dáno něco tak zlomového jako Terezce, ale nevěřím, že by Pán Bůh skrze tyto Vánoce nevykonal nic hlubšího, žádný posun v nás. Terezce dopřál pokročit od dětství ke zralosti. „Pocítila jsem, že do mého srdce vstoupila láska k bližním, potřeba zapomínat na sebe a dělat radost jiným, a od té doby jsem byla šťastná!“ Jakou vánoční milostí jsme letos dostali my? Přeji nám, abychom se na cestě víry vytrvale posilovali vděčností za to, co pro nás a v nás Bůh koná.

P. Gorazd

SVĚTEC MĚSÍCE

Svatý Tomáš Akvinský (kolem 1225 – 1274) je jedním z největších církevních učitelů katolické církve. Jeho liturgická památka připadá na 28. ledna, a to nás motivuje, abychom se spolu s autorem proslulé „*Summy teologické*“ zamysleli nad apoštolským vyznáním víry.

* * *

NA KŘÍŽI NECHYBÍ ŽÁDNÝ PŘÍKLAD CTNOSTI

Z výkladu svatého Tomáše Akvinského o apoštolském vyznání víry

Nač bylo potřebné, aby pro nás Syn Boží trpěl? Bylo to velmi potřebné, a to z dvojího hlediska: jako lék proti hříchům a jako příklad pro naše jednání.

Jako lék proto, že skrze Kristovo umučení nalézáme lék proti všemu zlu, do něhož upadáme svými hříchy.

Ale neméně užitečný je i příklad. Neboť Kristovo umučení stačí k tomu, aby úplně formovalo náš život. Kdo chce žít dokonale, nemusí dělat nic jiného než pohrdat tím, čím Kristus na kříži pohrdl, a usilovat o to, oč Kristus usiloval. Vždyť na kříži nechybí žádný příklad ctnosti.

Hledáš-li příklad lásky: *Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo za své přátele položí svůj život.* (Jan 15,13) To učinil Kristus na kříži. A tak když on vydal svůj život za nás, nemá být příliš těžké snášet cokoli zlého pro něho.

Hledáš-li trpělivost, nalezne se nejvíc na kříži. Trpělivost se totiž stává velkou dvojitým způsobem: buď když někdo snáší trpělivě něco velikého, nebo když snáší něco, čemu se mohl vyhnout, ale nevyhnul. A Kristus snášel na kříži něco velikého,

a to trpělivě, neboť *když trpěl, nevyhrožoval* (1 Petr 2,23); *jako ovce vedená na porážku neotevřel ústa* (srov. Sk 8,32; Iz 53,7). Veliká je tedy Kristova trpělivost na kříži. A proto *vytrvale běžme o závod, který je nám určen. Mějme oči upřeny na Ježíše: od něho naše víra pochází a on ji vede k dokonalosti. Místo radosti, která se mu nabízela, vzal na sebe kříž a nic nedbal na urážky.* (Žid 12,1–2)

Hledáš-li příklad pokory, pohleď na Ukřižovaného. Neboť Bůh chtěl být souzen od Poncia Piláta a zemřít. Hledáš-li příklad poslušnosti, následuj toho, který byl poslušný Otce až na smrt: *Jako se celé množství stalo neposlušností jednoho, totiž Adama, hříšníky, tak zase poslušností jednoho se celé množství stane spravedlivými.* (Řím 5,19)

Hledáš-li příklad pohrdání pozemskými věcmi, následuj toho, který je *Král králů a Pán pánů*, (Zj 19,16) *v němž jsou skryty všechny poklady moudrosti a poznání* (Kol 2,3); na kříži visí obnažen, posmívají se mu, plivají na něj, bijí ho, je korunován trním a nakonec napájen octem a žlučí.

Ať tedy nelpíš na oděvu ani na bohatství, neboť *rozdělili si mé šaty* (Jan 19,24); ani na počtách, neboť on zakusil posměch a bití; ani na hodnostech, neboť *upletli korunu z trní a vsadili mu ji na hlavu* (Mt 27,29); ani na požitcích, neboť *mě v žízni napojili octem* (Ž 69,22).

Z Denní modlitby církve, 28. ledna, Druhé čtení

JEŠTĚ JEDNOU O (NE)DOCHVILNOSTI

V minulém čísle Hejčinského oka jsem se s Vámi podělil o výsledek svého bezelstného fotograficko-matematického testu, který nakonec ukázal, že 35% účastníků naší nedělní mše svaté, začínající v deset hodin, přišlo v onu neděli na mši pozdě. Jak jsem zmínil, i mne tak vysoké číslo zarazilo.

Ale nechci zde naříkat, chci věcně hledat způsob, jak bychom se v tom mohli polepšit. Na svou otázku těm, kterým se chodit včas daří, jaký používají recept, jsem dostal dvě hezké odpovědi. Chtěl bych Vám je tu nyní ocitovat. Tatínek početnější rodiny mi napsal:

V první řadě děkujeme za připomínku, že je důležité chodit na mši svatou včas a že Vám na tom záleží. Nám by mělo záležet také...

V našem případě se často stává, že přijde včas jen část rodiny... ti zbývající přijdou prostě pozdě. A je tomu tak bez ohledu na čas vstávání, bez ohledu na počet koupelen v bytě...

Jediný recept, který platí, je mravenčí práce s každou jednotlivou „ovečkou“ zvlášť. Povzbuzování, zdůrazňování priorit, nabídka pomoci... Je to dřina.

Za těmi několika větami se skrývá velké úsilí o včasný příchod všech, které je přeci jen odměněno úspěchem – alespoň částečným. A druhá odpověď přišla od maminky hodně malých dětí:

Dobrý den, otče Gorazde, chtěla bych Vám odpovědět na anketu ohledně příchodu včas na mši svatou. Za nás asi těžko říct. Možná i tím, jak to máme tak blízko (když bydlíme kousíček od kostela), stane se opravdu výjimečně, že bychom přišli až po zazvonění. Chápu, že se tak může stát zvlášť v rodinách s nemluvnaty a batolaty. Především v zimě je to vypravování na čtvrt hodiny – a problém se může objevit nečekaně.

Lékem je asi opravdu si nechat rezervu a „riskovat“ příchod do kostela i dlouho dopředu (což u nás v Hejčíně znamená, jak jste si možná všiml, deset minut přede mší). Bez dětí (než se nám narodily) pro mě znamenalo být v kostele deset minut přede mší ten nejpozdější čas příchodu, kvůli ztišení atd. Bohužel s dětmi to vzalo za své a opravdu každá minuta navíc může rozhodnout o tom, jestli mrňatům dojde trpělivost a začnou vyrušovat ještě během proměňování, nebo až po přijímání... Jak budou ale děti větší, o školních už vůbec nemluvě, doufám, že se zase budeme moci vrátit ke starým zvykům a k sezení v lavici.

Je fakt, že pozdní příchody pozoruji nejen u rodin s kočárky, ale i u řadových dospělých a dospívajících. Možná to bude osobním založením. Například můj manžel nerad kdekoliv zbytečně čeká (i když pro kostel to neplatí); třeba na vlak jde opravdu tak, aby nasedl a rovnou odjel. Mě by z toho trefil šlak, já radši pojedou s rezervou, klidně ať na nádraží pak čekám tři čtvrtě hodiny, jen ať mám klid, že všechno stihnu; snažím se počítat se všemi možnostmi, třeba že se zpozdí MHD k nádraží. Tak to pro ilustraci, že to mají lidé různě, i když nepochybuji, že to taky znáte.

Také jsem vyzozorovala, že příchod do kostela je dán jakýmsi místním územ. Někde je jednoduše nepřijatelné nebo minimálně špatně tolerované, aby někdo vstoupil na mši pozdě. Hned by se po něm půl kostela otočilo (možná je to dáno velikostí kostela a tím, jak je na koho vidět, jak je řešený vstup, zda se jedná o město či vesnici aj.). Jinde se to bere tak, že přijít během zpěvu vstupní písně rovná se „ještě dobrý“, ale pak už aby opozdilec radši zůstal na chodbě. A někde je to víc jako u nás, tedy že kostel se dřív než za tři minuty celá nezaplní a příchod do evangelia je ještě v rámci přípustných mezí... Tak nějak se předpokládá, že když to tu dělá tolik lidí, tak to ničemu nevadí.

Doufám, že po téhle mé slohovce v neděli nedorazíme pozdě. :-)

Požehnaný víkend přeji!

Maminka dvou dětí, na rodičovské dovolené

A když jsem tuto paní požádal o svolení její odpověď uveřejnit, doplnila:

Ještě mě při opětovném čtení napadlo, že co se týče vypravování se do kostela s dětmi, je opravdu plánovací „vyšší dívčí“ vyrazit s kojencem, kterého je potřeba nakojit (což samo o sobě je často časově nevyzpytatelná záležitost) a zároveň se staršími dětmi. Při tom jsem si uvědomila, že jedna ze zповědnic je označená jako „místo pro matku s dítětem“ a párkrát jsem zahlédla

maminku, jak tam jde zřejmě nakojit dítě, ale bylo to naprosto výjimečně. Nevím, jestli je to takto opravdu zamýšleno, ale pokud ano, určitě by bylo fajn, kdyby se o tom šířeji vědělo, protože to může sejmout z maminek kus tlaku, že dítě musí vydržet nakrmené cestu na mši + mši + cestu domů.

A taky mě ještě napadl jeden legitimní důvod pro pozdní příchod, totiž jízdní řád MHD. Některý spoj přijíždí do Hejčína tak tak, aby to od zastávky lidé stihli. Je totiž faktem, že za svou domovskou farnost považují Hejčín i lidé bydlištěm vzdálení.

Obě odpovědi mi udělaly radost a jsou poučné. Chtěl jsem k tomuto tématu ještě něco dodat, ale nechám to na příště. Myslím, že oba citované názory v této chvíli naprosto stačí k tomu, abychom v hledání receptu na dochvilnost vytrvale pokračovali.

P. Gorazd

DALŠÍ STRÍPEK Z ODKAZU NAŠICH PŘEDCHŮDCŮ

Před měsícem jsem Vás zval na setkání věnované vzpomínkám na P. Františka Tomigu a jeho bratra Antonína a na P. Josefa Šoustka, kteří zahynuli společně při autonehodě před padesáti lety 14. prosince 1968. Nyní se chci k setkání krátce vrátit. Myslím, že pro nás bylo zajímavým nahlédnutím do konkrétních životních příběhů, které se odehrávaly v dramatické době před druhou světovou válkou, během ní a po ní až do období „pražského jara“. Některé dobové materiály se mi podařilo získat až po setkání, mezi nimi i dopis, o který se chci teď podělit i s Vámi.

P. František Tomiga pocházel sice od Prostějova a na kněžství se začal připravovat v Olomouci, ale neuspěl tu. V citaci z farní kroniky v minulém čísle Hejčínského oka jsme četli: *Pro neshody s vedením semináře, byl totiž nadšený sportovec – fotbalista, musil ze semináře odejít. Šel potom na vojnu, absolvoval vojenskou akademii v Hranicích na Moravě a stal se důstojníkem. Cítil však stále povolání ke kněžství, a proto požádal o přijetí do semináře, ale nikoliv v Olomouci. Odešel do Litoměřic. Tam studia teologie dokončil a byl vysvěcen na kněze.*

Vysvěcen byl v červnu 1937. Po čtvrtroce působení jako katecheta na měšťanských školách v Mladé Boleslavi byl dva a tři čtvrtě roku kaplanem v Mělníce, pak rok v Semilech a další dva roky v Nymburce – do srpna 1943. Tehdy zemřel farář ve farnosti Řepín na Mělnicku a P. František Tomiga si podal žádost, aby novým farářem v této farnosti byl ustanoven on. Otec biskup Weber jeho žádosti vyhověl.

Po šesti letech kněžské služby to bylo první samostatné působení otce Františka. Partyzánský průkaz, který si na památku uchovávají jeho příbuzní dodnes, svědčí o tom, že farář František Tomiga se v Řepíně na sklonku války – na průkazu stojí: od 5. 4. do 9. 5. 1945 – zapojil do partyzánského protinacistického odboje.

Na podzim roku 1945 byl pak přeložen z Řepína do větší farnosti – do Litvínova. Dopis, který nám tu chci předložit, poodhaluje další podrobnosti o P. Tomigovi i o poměrech v severních Čechách bezprostředně po skončení války:

Farní úřad Řepín
František Tomiga, farář
Resignace

Čj. 170
Dne 3. září 1945

Nejdůstojnějšímu bisk. generálnímu vikariatu v Litoměřicích

V nehlubší úctě podepsaný prosí o přijetí resignace na faru v Řepíně, kde působí od 1. září 1943, a to z těchto důvodů:

Po dvouletém působení jsem přišel k poznání, že bych síly své lépe uplatnil a církvi více prospěl ve větší duchovní správě v pohraničí, kde je veliký nedostatek českých, mladých a horlivých kněží. Zvláště by se mi zamlouval Jablonec n/N., kde působí už na českých školách můj vlastní bratr učitel, který má též zkoušku z náboženství a působil také už jako laický katecheta na Moravě a vypomáhal ve farní kanceláři. Kromě toho působí v Jablonci n/N. také můj dobrý přítel a bývalý osadník řepínský jako poštovní zaměstnanec p. Půpán.

V Řepíně též nemám žádnou radost z farní budovy, jejížto přes dva metry široké zdi jsou nasáklé vodou, takže mám za dvě léta celý nábytek zničený.

Katolíci z osady řepínské se většinou vystěhovali do pohraničí, mnozí z nich také do Jablonce n/N., a já mám nyní ve farnosti samé matrikové katolíky, kteří vůbec o kostel nezavadí, a většinu evangelíků.

Do Řepína jsem se hlásil za faráře z toho důvodu, že tam jako v odlehlé od světa odříznuté osadě se lépe vyhnu pozornosti gestapa při svém začleňování do hnutí partyzánského.

Z těchto důvodů prosím o vyhovění mé žádosti.

František Tomiga, farář v Řepíně

Celé vzpomínkové setkání, které zaplnilo místnost nad sakristií, i tento dopis ukazují, že zde v hejčínské farnosti jdeme ve stopách předchůdců, u nichž můžeme najít pozoruhodný příklad osobní zralosti, víry, statečnosti, soudržnosti v rodinných vztazích a dalších cenných životních postojů.

P. Gorazd

TÝDEN MODLITEB ZA JEDNOTU KŘESŤANŮ

Motto: „Budeš usilovat o spravedlnost, a jen o spravedlnost“
(Dt 16,18–20)

Modlitební setkání probíhají ve dnech **21. – 25. ledna 2019, vždy od 17.00 hodin.**

ROZPIS:

21. 1. **Chrám sv. Michala**, Žerotínovo nám. 1 – „Budte spokojeni s tím, co máte (Žid 13,5)“, Jaroslav Křivánek (CČSH)

23. 1. **Chrám sv. Mořice**, ul. 8. května – „Jeho jméno je Hospodin zástupů (Jer 10,16)“, František Konvalinka (CČSH)

25. 1. **Církev československá husitská**, U Husova sboru 538 – „Hospodin je světlo mé a moje spása (Ž 27,1)“, Petr Coufal (BJB)

Přijďte se společně modlit, každý je srdečně zván.

INFORMACE

Aktuální informace naleznete také na farních webových stránkách www.farnost-olomouc-hejcin.cz.

Pravidelné adorace, které bývají v pátek po mši svaté do 21 hodin v kapli Panny Marie, jsou v zimním období přesunuty do místnosti nad sakristií.

V sakristii kostela, nejlépe po mši svaté, je možné zapisovat **úmysly mší svatých na první pololetí roku 2019.**

Modlitby matek probíhají každou středu od 18.30 do 19.15 hodin v místnosti nad sakristií hejčínského kostela. Setkání jsou otevřená i dalším maminkám. Bližší informace vám může poskytnout Saša Šťastná, tel. 723 606 605.

Společenství mládeže se schází v neděli od 19.15 do 20.30 hodin v místnosti nad sakristií hejčínského kostela.

Na **opravu hejčínských varhan** z cílové částky 3,522.570 Kč je k 5. lednu 2019 již vybráno celkem 1,240.200 Kč. Všem dárcům upřímně Pán Bůh zaplať! Za všechny dárce je sloužena jednou za měsíc mše svatá. **Nejbližší termín mše svaté je ve čtvrtek 17. ledna v 17.30 hodin.** Je možné adoptovat konkrétní píšťaly. Rádi na požádání dárcům vystavíme potvrzení o daru k daňovým účelům. Připomínáme, že opravu hejčínských varhan je možné podpořit také nákupem v e-shopech, aniž by vás to stálo korunu navíc. Podrobnosti k opravě hejčínských varhan najdete na webových stránkách farnosti www.farnost-olomouc-hejcin.cz nebo na <http://oprava-hejcinsky-chvarhan.webnode.cz>.

Výtěžek z prodeje benefičních adventních věnců byl letos 5.050 Kč. Peníze byly odeslány na podporu sirotčince v Ulanbátáru (Mongolsko).

V roce 2018 bylo během čtvrtletních sbírek **Krajíce chleba pro chudé** vybráno v hejčínské farnosti celkem 21.340 Kč a zhruba 100 kg potravin. Za potřebné v Olomouci moc děkujeme!

Modlitební večer chval bude v hejčínském kostele v místnosti nad sakristií v úterý 15. ledna v 19.30 hodin.

Setkání seniorů proběhne ve čtvrtek 17. ledna v 10 hodin v hejčínském kostele v místnosti nad sakristií.

Od pátku 18. ledna do pátku 25. ledna je **Týden modliteb za jednotu křesťanů**. Modleme se na tento důležitý úmysl církve. Program společných modliteb v Olomouci naleznete uvnitř zpravodaje.

Úklid hejčínského kostela proběhne v sobotu 19. ledna od 9 hodin. Komu by se to hodilo, může přijít již v pátek 18. ledna v 18.15 hodin (po skončení mše svaté). Uklidila by se část kostela a v sobotu zbytek. Prosíme o Vaši pomoc a děkujeme za ni.

Biskup Josef Hrdlička se v sobotu 19. ledna **dožívá 77 let**. Pamatujme na našeho emeritního pomocného biskupa v modlitbě.

Sbírka na opravu varhan a farní spoření proběhnou v neděli 20. ledna.

Mše svatá více zaměřená na děti bude v neděli 20. ledna v Horce i v Hejčíně (mše svatá v 10 hodin).

Ministrantská schůzka bude v Hejčíně v sobotu 26. ledna od 9 hodin v sakristii. Povede ji bratr Dominik.

Návštěva nemocných se uskuteční ve čtvrtek 31. ledna, další pak ve čtvrtek 7. března.

Při mši svaté **o svátku Uvedení Páně do chrámu** (sobota 2. února) bude **průvod se svícermi, které jsou před průvodem požehnány** (je vhodné přinést si své svíce). Tradičně se tyto svíce zapalovaly v čase nějaké tísně či nebezpečí (např. při bouřce), kdy se lidé modlili ke Kristu, aby byl světlem i v nastalé situaci. Proto se lidově nazývá tento svátek Hromnice. Tento den je také **Dnem zasvěceného života**, a tedy i modliteb za všechny, kdo se zasvětili Bohu.

O památce sv. Blažeje, v neděli 3. února, se bude na konci mše svaté udělovat **svatoblažejské požehnání**.

Setkání nad Biblií s Mariánem Jahodou bude v neděli 3. února v 19 hodin v hejčínském kostele v místnosti nad sakristií. Další setkání pak bude v neděli 3. března.

Duchovní obnova farnosti proběhne tentokrát zde v Hejčíně o víkendu 15.–17. března. Bude nás při ní doprovázet otec Petr Havlíček, jezuita.